

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Ca 63/2007 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Ca 63/2007 - 36, (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 2006/606/had/CET, č. j. had/8913/06 (dále také jen „napadené rozhodnutí stěžovatelky“). Tímto rozhodnutím byla uložena žalobkyni pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), tedy porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, přičemž názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru. Naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu spatřovala stěžovatelka v odvysílání reportáže „Osobní bankrot“ dne 15. 4. 2006 v 19.30 hod. v rámci pořadu Televizní noviny

na programu Nova. V této reportáži byly kromě zpravodajských informací o nové právní úpravě (nabytí účinnosti tzv. insolvenčního zákona) odvysílány informace pocházející z rozhovoru s respondentkou P. M., týkající se problematiky splácení hypotečního úvěru. Ze situačního kontextu reportáže mělo vyplynout, že respondentka má problémy se splácením svého úvěru a hrozí jí exekuce, ačkoliv taková informace neodpovídala skutečnému stavu věci. Stěžovatelka v tomto jednání spatřovala porušení citované povinnosti obsažené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.

Žalobou ze dne 12. 2. 2007 napadla žalobkyně rozhodnutí stěžovatelky. Žalobkyně namítala, že správním rozhodnutím stěžovatelky byla zkrácena na svých právech v důsledku nezákonnosti rozhodnutí a rovněž i v důsledku porušení svých procesních práv ve správním řízení. Své žalobní námitky shrnula do sedmi žalobních bodů. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní rozhodnutí stěžovatelky bylo nepřezkoumatelné, neboť z něho nebylo možno seznat, jakého deliktu se žalobkyně dopustila. V návěti tohoto rozhodnutí žalovaná podle jejího tvrzení citovala ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., které se ovšem vztahuje pouze na zařazování pořadů nebo upoutávek, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Dále stěžovatelka ve výroku svého rozhodnutí uvedla jiné ustanovení téhož zákona, a to § 60 odst. 1 písm. l), které se však vztahuje na nedodržení povinností stanovené pro vysílání reklam, teleshoppingu a sponzorovaných pořadů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak stěžovatelka poukázala na ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Vzhledem k této nesrozumitelnosti je také nesrozumitelné tvrzení stěžovatelky, že uložila pokutu ve výši 1 % horní zákonné sazby, neboť není jasné, kterou zákonnou sazbu podle různých ustanovení, na něž odkázala, měla stěžovatelka na mysli. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatelka v napadeném rozhodnutí uvedla, že analýza prokázala poškození mluvčích v reportáži. Podle názoru žalobkyně však případná újma na pověsti či poškození respondentů, pokud by bylo prokázáno, není podřaditelná pod skutkovou podstatu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., podle něhož je žalobkyně povinna poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně navázala na předchozí námitku a tvrdila, že v odvysílané reportáži byly přítomny objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, neboť prezentovala skutečnost, že v příštím roce nabude účinnosti zákon o osobním bankrotu v ČR, který umožní zbavit se dluhů a přitom neskončit na ulici. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítala, že není zřejmé, proč stěžovatelka neaplikovala ustanovení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., i když se jednalo o reportáž do zpravodajského pořadu. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaná nezjistila správně skutkový stav věci. V reportáži podle názoru žalobkyně nebylo uvedeno to, co vyplývá z analýzy stěžovatelky, zejména že by paní P. M. nesplácela spolehlivě své splátky, nebo že by žádala o změnu splátkového kalendáře. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítla, že před vydáním rozhodnutí nebyla upozorněna na porušení zákona podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na předchozí uložení pokuty za odvysílání reportáže „Vládní tunel“ v rámci pořadu „Na vlastní oči“. Tvrdila, že jelikož toto rozhodnutí o uložení pokuty bylo přezkoumáváno ve správním soudnictví a v době odvysílání předmětné reportáže nebyl dosud žalobkyni doručen rozsudek v této věci, nepovažuje toto rozhodnutí žalobkyně za formu upozornění před obdobným

porušováním zákona. V sedmém žalobním bodě žalobkyně uvádí, že stěžovatelka v napadeném rozhodnutí ani nenaznačila, proč nevzala v úvahu všechna kritéria uvedená v ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., zejména kritérium typu a dosahu vysílání. Naproti tomu se zabývala tím, zda byla poškozena pověst paní P. M., ačkoliv jí nepřislušelo tyto otázky hodnotit. Na základě uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil, případně aby rozhodl tak, že se od pokuty 100 000 Kč upouští, nebo ji jako zjevně nepřiměřenou snížil.

Městský soud v napadeném rozsudku nejprve zrekapituloval podrobně napadené rozhodnutí stěžovatelky. Poté se věnoval odůvodnění jednotlivých žalobních bodů v kontextu vyjádření stěžovatelky, které měl k dispozici. Při posouzení těchto námitek soud nejprve vyšel z podstatného obsahu správního spisu. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 14. 9. 2006 městský soud zjistil, že stěžovatelka zahájila správní řízení pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., jehož se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 15. 4. 2006 v 19.30 hod. odvysílala příspěvek „Osobní bankrot“ v pořadu Televizní noviny na TV programu Nova. Zahájení řízení bylo podepřeno analýzou pořadu na základě stížnosti respondentky pořadu P. M., která si stěžovala na poskytnutí neobjektivních informací v předmetné reportáži. Stěžovatelka již v oznámení o zahájení řízení popisovala úsek příspěvku, v němž byly prezentovány komentáře reportérky, odpovědi respondentky a v obraze záběry z domácnosti tak, jak je uvedeno již v napadeném rozhodnutí. Z analýzy analytického odboru oddělení televize /701/6 ze dne 24. 7. 2006 vyplynulo, že vysílání reportáže „Osobní bankrot“ nerespektovalo podmínky ustanovení § 31 odst. 2 citovaného zákona z pohledu objektivnosti, neboť vytržením několika vět z rozhovoru natočeného v jiném kontextu došlo k podstatné dezinterpretaci smyslu řečeného a k poškození mluvčích. Tento závěr analýzy je vyvozen zejména z komentáře reportérky, že každá sedmá domácnost má podle dostupných údajů problémy se splácením svých dluhů a to i v případě rodiny, která je prezentována v pořadu ve své domácnosti. V rámci příspěvku reportérka konstatovala, že rodina si vzala hypotéku na dům a měsíčně musí platit přes 13 000 Kč. Respondentka se vyjadřovala tak, že by chtěli nějakým způsobem ponížít částky splátek a rozložit si je na více let, avšak obává se vzhledem k jejich věku, že to již na delší dobu nepůjde. V rámci komentáře reportérky za současného záběru exekutorů, odnášejících vybavení domácnosti, bylo reportérkou předestřeno, že dostat se z pasti dluhů a přitom o všechno nepřijít by měl předluženým lidem pomoci nový zákon. S posvěcením soudu budou moci vyhlásit osobní bankrot. S věřitelem se pak mohou dohodnout na 5tiletém splátkovém kalendáři - při tomto již v obraze jsou grafy s informacemi. Analýza vyvodila, že v reportáži vystupuje domácnost respondentky a pana J. B. jako domácnost, která má problémy se splácením úvěru hypotéky na dům a částka 13 000 Kč měsíčně je nad jejich síly. Z reakce respondentky vyplývá, že se pokoušeli o snížení částky, kterou mají platit, ale kvůli věku to už nejde. Z údajů poskytnutých respondentkou však vyplynulo, že není pravdivé ani první ani druhé tvrzení, ale že je pravdou, že dotyční dosud hypotéku naprosto spolehlivě splácejí, o změnu splátkového kalendáře se nepokoušeli. Rozhovor byl natočen s tím, že se jedná o reportáž týkající se hypoték v ČR jako vhodného nástroje pro mladé rodiny, které hledají bydlení, nikoliv tedy o domácnostech, které mají problém se splácením. Městský soud dále zrekapituloval závěr analýzy pořadu, že žalobkyně zneužila úseku rozhovoru natočeného ve zcela jiném kontextu, aby jím dokumentovala reportáž o potížích lidí se splácením úvěrů. Obětí manipulace jsou i ti, kteří byli takto zneužiti a jimž může

vzniknout reálná újma na pověsti. Ze stížnosti na TV Nova, kterou podali účinkující v pořadu (respondentka paní P. M. a pan J. B.) dne 12. 5. 2006 městský soud zjistil, že jmenovaní svou stížnost směřovali do použití části rozhovoru s nimi a jeho zařazení do reportáže pojednávající o občanech výraznými finančními problémy, což vedlo k zásadnímu zkreslení skutečnosti, a tím bylo zasaženo do jejich práv jak v životě soukromém tak pracovním, neboť oba účinkující podnikají a uvedeným pořadem byla ohrožena důvěra v jejich osoby, když jsou objektem neustálého vyptávání ze strany rodiny, přátel, spolupracovníků i známých, náhodně potkaných na ulici a jsou vystaveni nezbytnému vysvětlování a ujišťování, že finanční problémy ve skutečnosti nemají. P. M. ve své stížnosti vysvětlila, že poskytli předmětný rozhovor a svolili s natáčením v jejich domě pro účely reportáže, týkající se hypoték v České republice, neboť sami hypotéku na dům mají a proto ochotně poskytli svůj názor k tomuto institutu. Konkrétně uvedli, že měsíčně platí něco přes 13 000 Kč, oba pracují a respondentka je na mateřské dovolené. Respondentka poukázala na to, že odpověděla, že kdyby chtěli splátky hypotéky ponížít, byl by to ohledem na jejich věk problém. Zároveň uvedla, že jim tato skutečnost byla známa již od samého počátku, a že s ohledem na výši tehdejších jimi v budoucnu reálně očekávaných příjmů se přesto pro hypotéku na dům rozhodli, což se v reportáži neobjevilo. V žádném případě neposkytla sdělení, že by aktuálně nebo v době minulé měli problémy se splácením hypotečních splátek. Na podporu toho předložili žalované potvrzení o bezproblémovém splácení hypotéky na jejich dům, vystavené Komerční bankou.

Městský soud dále shrnul, že žalobkyně nerozporuje obsah reportáže tak, jak byl prezentován ve stížnosti respondentky i v oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty, nicméně nesouhlasil se závěry stěžovatelky, že rozhovor s respondentkou byl využit v jiném kontextu tak, aby jím žalobkyně dokumentovala reportáž o potížích lidí se splácením úvěrů. Podle žalobkyně z obsahu reportáže vůbec nevyplynulo, že by snad respondentka nesplácela hypotéku spolehlivě nebo že by se pokoušela o změnu splátkového kalendáře. Jako důkaz žalobkyně navrhla mimo záznam reportáže i oznámení stěžovatelky a výpověď K. V., reportérky daného pořadu. Městský soud při hodnocení žalobních námitek v kontextu zjištěného obsahu spisu nejprve vyšel z právní úpravy, kterou stěžovatelka odůvodnila své rozhodnutí o uložení pokuty. Jednání žalobkyně bylo ve výroku napadeného rozhodnutí vymezeno jako porušení povinnosti dle ustanovení 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., podle kterého provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru. Pokuta byla žalobci uložena a její výše byla posouzena podle následujících ustanovení zákona:

Podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. ve znění platném v rozhodné době pokutu ve výši od 5000 Kč do 2 500 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud nedodrží povinnosti stanovené pro vysílání reklam, teleshoppingu a sponzorovaných pořadů. Podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., pokutu ve výši od 5000 Kč do 2 500 000 Kč stěžovatelka uloží

provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3 tohoto zákona. Aplikací těchto zákonných ustanovení městský soud dospěl k závěru, že hodnocení jednání žalobkyně vyvozené z vysílání jejího reportážního příspěvku dne 15. 4. 2006 na programu Nova v rámci pořadu Televizní noviny, týkajícího se institutu osobního bankrotu je nedostatečné, nepřesvědčivé a jde zcela od významu odpovědnosti provozovatele za dodržování svých povinností ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. a s tím související sankční povinnosti, která v napadeném rozhodnutí nadto nebyla jednoznačně a správně právně kvalifikována. Soud především zdůraznil, že porušení povinnosti žalobkyně poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, přičemž platí, že názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru, stěžovatelka skutkově vymezila ve výroku svého rozhodnutí jako *„vytržení několika vět z rozhovoru natočeného v jiném kontextu, jímž podstatně dezinterpretovala smysl výpovědi mluvčích a vedla k poškození mluvčích.“* Městský soud konstatoval, že jediným hlediskem, dle kterého stěžovatelka posuzovala předmětné jednání žalobkyně, byl obsah výpovědi osob vystupujících v příspěvku, v daném případě dotazů reportérky a odpovědí respondentky, a to pouze z hlediska a v rozsahu týkajících se výlučně osobní situace a poměrů respondentky. Následky jednání žalobkyně stěžovatelka vyvozovala z poškození rodiny respondenty v okruhu jejích zákazníků, známých a přátel. To ostatně podle městského soudu podporuje i skutečnost, že řízení o uložení pokuty bylo zahájeno na základě osobní stížnosti respondentky P. M., v níž bylo v vytýkáno žalobkyni zneužití výpovědi respondentů, které byly prezentovány k jinému účelu než byl původní záměr (reportáže týkající se hypoték v ČR) s tím, že prezentace rodiny v jiném kontextu tuto rodinu v soukromých i pracovních vztazích poškodila. Uvedené svědčí podle názoru městského soudu o tom, že stěžovatelka si při posuzování sankční odpovědnosti žalobkyně neuvědomila, jaké jednání podléhá sankci za neobjektivní a nevyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Městský soud konstatoval, že v dané věci předmětem reportážního příspěvku bylo seznámení veřejnosti se současnou ekonomickou situací v ČR ve spojení se zadlužením občanů a obecně s jejich problémy při splácení hypoték v návaznosti na rozhodující informační příspěvek televize o zvažovaném právním institutu osobního bankrotu. Obsahem tohoto příspěvku a jeho účelem tedy nebylo veřejnosti předestírat majetkové a finanční poměry účinkujících v příspěvku. Stěžovatelka si tedy měla podle městského soudu nejprve uvědomit, v jakém pořadu a jaké povahy byly stížností namítané skutečnosti použity či zkresleny, a poté teprve zhodnotit, zda za nepravdivé či spíše zkreslené informace o rodině P. M. lze žalobkyni vést k odpovědnosti v rámci sankčního institutu odpovědnosti za objektivní a vyvážené informace vztahující se ke zpravodajské povaze pořadu, jehož hlavní a skutečnou náplní rozhodně není poskytování informací soukromého charakteru. Stěžovatelka si tedy měla nejprve vyjasnit charakter pořadu a jeho obsahovou náplň a poté zhodnotit, zda příspěvky poskytnuté rodinou P. M. byly hlavní náplní pořadu či zda byly pouze doprovodným, ilustrativním pozadím tohoto zpravodajského příspěvku v obecné rovině, aniž by bylo zapotřebí rozebírat pravdivost či nepravdivost informací o finančních poměrech rodiny, která se k účasti na příspěvku dobrovolně přihlásila. Takovou úvahu však stěžovatelka v napadeném rozhodnutí nevedla. Toto rozhodnutí dle názoru městského soudu neobsahuje dostatečná skutková zjištění ohledně obsahu pořadu k otázce osobního bankrotu, ani úvahy o tom, zda a jak pořad vyhovuje definici zpravodajského, či jiného publicistického pořadu. Rozhodnutí

stěžovatelky neobsahuje ani hodnocení věrohodnosti, objektivnosti a vyváženosti reportáže o zvažovaném institutu osobního bankrotu, avšak na místo toho se výlučně orientuje na posuzování pravdivosti dezinterpretace tvrzení mluvčích a jejich poškození. Městský soud vyjádřil názor, že takový přístup stěžovatelky se snaží nahradit soukromoprávní prostředky ochrany osobnostních práv, zejména žalobu vůči provozovateli. Analýza stěžovatelky, na níž bylo založeno i její rozhodnutí, není věnována podstatnému veřejnoprávnímu obsahu pořadu, nýbrž poškození osoby respondentky. Toto hodnocení stěžovatelce podle názoru městského soudu v rámci její pravomoci nepřislušelo, přičemž stěžovatelka se dopustila nesprávné interpretace obsahu předmětné reportáže, pokud považovala za informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů informace o rodině respondentky. Stěžovatelka tak pominula významnou okolnost, že reportáž byla prezentována ve zpravodajském pořadu. Městský soud uzavřel, že respektování zásad objektivity a vyváženosti se vztahuje výlučně ke zpravodajskému obsahu takového pořadu. Pro možné uložení pokuty podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. bylo stěžejní, zda se jednalo o tento druh pořadu a tedy i o obsah odpovídající tomuto druhu pořadu. Stěžovatelka se však při vyvozování sankční odpovědnosti žalobkyně zaměřila na posuzování pravdivosti informací o poměrech rodiny P. M. a jejich prezentace v pořadu, to ovšem bez náležité posouzené relevance ke zpravodajské podstatě pořadu, tedy bez jakéhokoliv úsudku o tom, jak i v případě zkresleného užití vyjádření respondentky k otázce splácení hypoték byla tato informace způsobilá vyvolat neobjektivnost a nevyváženost publikované informace o institutu osobního bankrotu. Podle městského soudu se totiž - z hlediska smyslu právní ochrany dle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ve spojení s pravomocemi stěžovatelky dle § 5 téhož zákona - jako relevantní jeví rozlišovat na jedné straně ochranu poskytovanou veřejnosti dohledem nad objektivitou a vyvážeností informací veřejnoprávního charakteru, a na straně druhé obecně ochranu fyzických osob před zásahem do jejich soukromého života poskytováním zkreslených nebo nepravdivých informací. Městský soud poukázal na to, že podle ustanovení § 4 a 5 zákona č. 231/2001 Sb. není úkolem ani oprávněním stěžovatelky vystupovat jako správní úřad na obranu soukromých zájmů osob, které se v důsledku svých vystoupení ve zpravodajských či politicko-publicistických pořadech, z nějakých důvodů cítí být poškozeni na svých právech. Stěžovatelka jako správní úřad s jasně stanovenou působností není zákonem povolána k tomu, aby hájila zájem soukromých subjektů na ochraně osobnosti a za tím účelem konstruovala odpovědnost provozovatele vysílání podle sankčních ustanovení (§ 31 odst. 2 nebo § 31 odst. 3 tohoto zákona), které tento zájem negarantují a neprezentují. Z uvedených důvodů soud přisvědčil věcným námitkám žalobkyně, že žalovaná chybně aplikovala na daný případ ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. V návaznosti na uvedené městský soud považoval za korelativní i námitku žalobkyně týkající se vad řízení, spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci neprovedením důkazů slyšením redaktorky, když právě zohledněním jediného podkladu řízení o stížnosti respondenty pořadu paní P. M., z níž vycházela i analýza příspěvku ve svém rozboru komunikace redaktorky a reportérky, došlo k neujasnění si typu pořadu a způsobu vyvození odpovědnosti, která neodpovídá zákonné možnosti ochrany soukromých osob, jež mohla být soukromoprávní cestou proti žalobci uplatňována. Nadto stěžovatelka v řízení ponechala stranou i další neméně důležitý podklad, jímž je i podstatný dokument pořadu - písemný přepis reportáže „Zákon o úpadku umožní vyhlásit osobní bankrot“, z něhož jsou zřejmé obsah a povaha reportáže. S uvedeným nesprávným posouzením sankční

odpovědnosti žalobkyně pak souvisí i nesprávný a zejména nepřezkoumatelný právní závěr o výši uložené pokuty. Podle názoru městského soudu totiž ani v případě sankční odpovědnosti žalobkyně nelze z hlavičky rozhodnutí přezkoumat, z jakých úvah stěžovatelka vycházela při uložení pokuty právě ve výši 100 000 Kč, když tato částka v žádném případě neodpovídá jí deklarovanému 1 % z odpovídající horní hranice zákonné sazby správní sankce, nehledě k tomu, že rozhodnutí žalované je proloženo tiskovými chybami a odpovídající správnou právní kvalifikací sankce je ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Na základě shora uvedených skutečností městský soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil bez jednání (§ 76 s. ř. s.) pro vady řízení spočívající v nedostatečném vymezení skutkového stavu jednání žalobkyně a v důsledku toho pro nesprávné právní posouzení věci a zčásti i pro nepřezkoumatelnost v otázce výše uložené pokuty.

Kasační stížností označenou jako „Vyjádření ke kasační stížnosti“ ze dne 7. 8. 2007 brojila stěžovatelka proti napadenému rozsudku městského soudu a požadovala jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání. Následným doplněním ze dne 29. 8. 2007 stěžovatelka uvedla na pravou míru, že se skutečně jednalo o kasační stížnost nedopatřením označenou jako „Vyjádření“. V dalším doplnění kasační stížnosti výslovně uvedla důvody, pro něž požadovala zrušení napadeného rozsudku. Předně tvrdila, že napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky, konkrétně problematiky právní kvalifikace, čímž soud nepřipustně zasáhl do správního uvážení stěžovatelky. Dalším důvodem pro zrušení napadeného rozsudku představuje dle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a zmatečnosti rozhodnutí a v nedostatečném odůvodnění napadeného rozsudku. Naplnění tvrzených kasačních důvodů spatřuje stěžovatelka zejména v tom, že městský soud se nevypořádal s argumentací všech námitek stěžovatelky. Dále se městský soud nezabýval námitkou pod bodem 1 žalobní odpovědi, v níž stěžovatelka argumentovala, že výrok o uložení pokutě byl ovlivněn písařskou chybou a výše pokuty nevybočila ze zákonného rozpětí. Tato námitka podle názoru stěžovatelky byla městským soudem zcela opomenuta a nebyla tedy ani vyvrácena. Městský soud podle názoru stěžovatelky dále nepřihlédl k její námitce v bodě 7 žalobní odpovědi týkající se obsahu reportáže a neposoudil, zda odvysílaná reportáž byla objektivní či nikoliv. Tato otázka zůstala nezodpovězena, ačkoliv žalobkyně namítala ve své žalobě skutečnost, že odvysílaná reportáž byla z jejího pohledu objektivní a nedošlo v ní k manipulaci diváků. Stěžovatelka je přesvědčena, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Podle názoru stěžovatelky městský soud nedostatečně podložil právní názor, že stěžovatelka může posuzovat objektivitu pořadů jen vzhledem k informacím vztahujícím se ke zpravodajské povaze pořadu, což v daném případě neučinila, a proto aplikovala ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. chybně.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že kasační stížnost stěžovatelky neobsahuje nic konkrétního, co by mohlo být podřazeno pod tyto označené důvody kasační stížnosti. Žalobkyně má za to, že rozsudek městského soudu je správný a že v řízení před soudem žádné podmínky řízení nechyběly ani nerozhodoval vyloučený soudce. Proto žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Ve spise je založena stížnost respondentů předmětné reportáže P. M. aj. B. ze dne 12. 5. 2006, kterou si jmenovaní stěžují na to, že byli dotčeni na své občanské a lidské důstojnosti a soukromí odvysíláním reportáže Osobní bankrot. Záznam rozhovoru, který byl odvysílán v reportáži, byl podle jejich tvrzení použit v rozporu s účelem, k němuž jej poskytli, když souhlasili s natáčením ve svém domě pro účely reportáže týkající se hypoték v ČR zejména proto, že sami hypotéku na dům mají a splácejí něco přes 13 000 Kč měsíčně. P. M. zásadně popřela, že by aktuálně nebo v době minulé měla problémy se splácením hypotéky, anebo že by již snížení splátek žádali či o tom ve skutečnosti uvažovali. Zejména zdůraznila, že proti nim není vedeno exekuční řízení a jejich majetek nebyl postižen výkonem rozhodnutí. Proto se jmenovaní domnívali, že zařazení rozhovoru s nimi do reportáže pojednávající o občanech s výraznými finančními problémy s následným obrazovým sdělením (vynášením věcí exekutory) vedlo ke zkreslení skutečnosti. Po odvysílání reportáže jsou jmenovaní dle svého tvrzení vystaveni dotazům ze strany rodiny, obchodních partnerů a přátel, jak je to s jejich finanční situací. K této stížnosti jmenovaní přiložili potvrzení Komerční banky, a. s. o tom, že hypoteční úvěr respondentky reportáže paní P. M. je splácen řádně a včas.

Z přípisu analytického odboru stěžovatelky ze dne 24. 7. 2006 vyplývá, že stěžovatelka na základě stížnosti respondentů reportáže prověřila předmětnou reportáž. V přípisu je obsažen přepis pasáží podstatných pro posouzení věci vytvářející následující sekvenci: Úvodní slovo reportérky K. K.: *„Každá sedmá domácnost má podle dostupných údajů problémy se splácením svých dluhů. To je případ i této rodiny. Vzala si hypotéku na dům a měsíčně musí platit hypotéku přes 13 000 Kč.“* Dále následuje záběr na P. M., která říká: *„...bysme to chtěli ponížít nák ty částky a rozložit si to na více let, ale zase se obávám vzhledem k našemu věku, že už to asi na delší dobu nepůjde.“* Dále následuje vstup K. K., přičemž v záběru jsou exekutoři odnášející vybavení domácnosti: *„Dostat se z pasti dluhů a přitom o všechno nepřijít by měl předluženým lidem pomoci nový zákon. S posvěcením soudu budou moci vyhlásit osobní bankrot. S věřitelem se pak mohou dohodnout na pětiletém splátkovém kalendáři.“* V závěru analýzy je uvedeno, že prokázala, že vysílání reportáže Osobní bankrot nerespektovalo podmínky § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. z pohledu objektivit, neboť vytržením několika vět z kontextu rozhovoru došlo k dezinterpretaci smyslu řečeného a k poškození mluvčích.

Stěžovatelka přípisem ze dne 14. 9. 2006 oznámila žalobkyni zahájení řízení pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že odvysílala dne 15. dubna 2006 od 19:30 hod. příspěvek s názvem „Osobní bankrot“ v pořadu Televizní noviny na programu Nova. V tomto přípisu také stěžovatelka specifikovala, ve kterých pasážích tohoto pořadu spatřuje porušení uvedeného ustanovení zákona. Dále žalobkyni poučila o právu navrhopvat v řízení důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, stejně jako o právu nahlížet do spisu.

Rozhodnutím stěžovatelky ze dne 5. 12. 2006 byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. za odvysílání předmětné reportáže. Správní delikt spočívající v porušení povinnosti zajistit objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů byl podle stěžovatelky naplněn tím, že z rozhovoru natočeného v jiném kontextu žalobkyně podstatně

dezinterpretovala smysl výpovědi mluvčích a vedla k jejich poškození. V odůvodnění stěžovatelka na základě materiálu obsaženého v analýze popsala předmětnou reportáž, zejména její podstatnou pasáž, která podle jejího názoru naplnila skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu. Poté uvedla, že z údajů uvedených respondentkou vyplynulo, že splácejí svůj úvěr spolehlivě a nepokoušeli se o změnu splátkového kalendáře. Rozhovor byl původně natočen s tím, že se jednalo o reportáž týkající se hypotečních úvěrů v ČR jako vhodného nástroje pro mladé rodiny, které hledají bydlení. Podle názoru stěžovatelky pak vystřižené věty použité v reportáži byly odpovědi na přímou otázku reportérky „*Pomohlo by vám ponížít si měsíční splátky a prodloužit hypotéku na více let?*“ Dále stěžovatelka zrekapitulovala vyjádření žalobkyně, která namítala, že z obsahu reportáže nevyplývá, že by respondentka P. M. nesplácela hypotéku spolehlivě. Dále žalobkyně namítala, že žádný z důkazů uvedených v oznámení o zahájení řízení nedokazuje, že by předmětná reportáž byla s to objektivně zasáhnout do pověsti respondentky. Stěžovatelka nevyhodnotila námitky žalobkyně jako důvodné. Uvedla, že použila všech dostupných důkazů, které jsou dostačující pro zahájení řízení, mezi něž podle jejího názoru náleží stížnost respondentky paní P. M., potvrzení Komerční banky, a. s. o splácení úvěru a analýza záznamu provedená analytickým odborem stěžovatelky. Stěžovatelka vyjádřila názor, že objektivní by reportáž byla v případě, že by se dotyční skutečně dostali do potíží se splácením (prokazatelně by spláceli pozdě nebo vůbec nespláceli) a marně by se pokoušeli o změnu splátkového kalendáře. Stěžovatelka proto uzavřela, že v analyzované části reportáže žalobkyně zneužila úseků rozhovoru natočeného ve zcela jiném kontextu, aby jím zdokumentovala svou reportáž o potížích lidí se splácením úvěrů. V závěru odůvodnění poukázala na to, že žalobkyni byla již dříve vydána upozornění na porušení zákona se stanovením lhůty k nápravě ihned, konkrétně rozhodnutím pod sp. zn. Rpo/102/05. Ohledně stanovení výše pokuty stěžovatelka vzala v potaz kritéria rozsahu vysílání a počtu diváků. Dále uvedla, že rozhodla při dolní hranici sazby stanovené zákonem a udělila účastníkovi řízení pokutu ve výši jednoho procenta horní zákonné sazby.

Ve vyjádření ze dne 5. 4. 2007 stěžovatelka navrhla provedení několika důkazů, kromě listinných důkazů založených ve spise zejména důkaz zvukově-obrazovým záznamem pořadu a důkaz výpovědi respondentky P. M.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka brojila proti napadenému rozsudku z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve vyložit obsah těchto kasačních důvodů. Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis,

než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. upravuje oprávnění zrušit rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka spatřovala naplnění tohoto důvodu v tom, že napadený rozsudek je nesrozumitelný a zmatečný a je nedostatečně odůvodněn.

Nejvyšší správní soud konstantně zastává ve své judikatuře názor, že je-li rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, nemůže se Nejvyšší správní soud zabývat dalšími námitkami stěžovatelky, které se týkají samotného hmotněprávního posouzení kasačních námitek (viz blíže zejména rozsudek téhož soudu ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 81, dále též rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74 a stejně tak rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, všechny přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto nejprve posuzoval, zda je důvodná námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka argumentovala zejména tím, že se městský soud nezabýval námitkou stěžovatelky, že v rozhodnutí došlo k písařské chybě, a také tím, že se městský soud nezabýval obsahem předmětné reportáže a její objektivitou. Dále argumentovala také tím, že městský soud nedostatečně podložil svůj závěr o tom, že stěžovatelka může posuzovat objektivitu pořadů jen vzhledem k informacím vztahujícím se ke zpravodajské povaze pořadu, což v daném případě neučinila, a proto aplikovala ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. chybně. Nejvyšší správní soud tyto námitky posoudil a shledal je nedůvodnými. Městský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu přehledně shrnul všechny námitky žalobkyně a přihlédl i k vyjádření žalovaného. Právní úvaha, na níž spočívá rozhodovací důvod napadeného rozsudku a na základě níž městský soud shledal rozhodnutí stěžovatelky nesprávným pro vady řízení spočívající v nedostatečném vymezení skutkového stavu a částečnou nepřezkoumatelnost, se opírá o jasné vymezení aplikovaných právních norem i dostatečně podrobný popis skutkových důvodů ospravedlňujících výrok rozsudku.

Podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) téhož zákona pokutu ve výši od 5000 Kč do 2 500 000 Kč stěžovatelka uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3 téhož zákona.

Městský soud svůj rozsudek opřel především o teleologické hodnocení aplikovaného ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., z něhož dovodil, že se jedná o prostředek realizace ochrany veřejného zájmu na objektivitě a vyváženosti obsahu vysílaných informací, nikoliv zájmu soukromého na ochraně soukromí osob dotčených

vysíláním. Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem ztotožňuje a dodává, že objektivita a vyváženost informací sdělovaných prostřednictvím rozhlasového a televizního vysílání je rovněž nezpochybnitelným projevem působení ústavně chráněné svobody slova a smýšlení. Z toho vyplývá i povinnost oddělit sdělované informace zpravodajského charakteru od názorů nebo hodnotících komentářů (věta druhá citovaného ustanovení). Naproti tomu, objektivita a vyváženost sdělovaných a rozšiřovaných informací není totožná s ochranou subjektů před zásahem do jejich osobnostní sféry, která je chráněna prostředky práva soukromého, které jsou provedením ústavně garantovaného práva na důstojnost a ochranu soukromí (čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod). Posuzováno v rovině sankcionovatelnosti takového jednání provozovatele televizního vysílání může být v konkrétním případě zásah do osobnostních práv subjektu dotčeného odvysílanou informací pouze deliktem civilním, nikoliv správním.

V posuzované věci stěžovatelka provedla analýzu předmětné reportáže na podnět respondentky P. M., která se cítila poškozena tím, že z kontextu reportáže vyplývalo, že její rodina má problémy se splácením hypotečního úvěru. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že z přepisu reportáže zřejmé ze spisové dokumentace je možné takovýto výklad situace dovodit a že z pohledu respondentky reportáže P. M. mohla být tato část reportáže vnímána jako zásah do jejích osobnostních práv. Stěžovatelka však není orgánem kompetentním k posouzení takovéto otázky, a tedy ani sankcionování takového jednání provozovatele vysílání, neboť takovým orgánem je podle ustanovení § 4 občanského zákoníku soud. Stěžovatelka tedy byla oprávněna posuzovat reportáž, byť z podnětu respondentky reportáže, výlučně z pohledu kvality reportáže v rovině prezentovaného zpravodajského obsahu. Předmětná scéna, která podle názoru stěžovatelky naplnila pojmové znaky skutkové podstaty obsažené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., tak netvoří skutkovou podstatu faktickou, která by mohla být podřaditelná pod skutkovou podstatu právní citovaného ustanovení definovanou narušením objektivit a vyváženosti poskytovaných informací nezbytných pro svobodné vytváření názorů. Skutková podstata faktická by však mohla být pouze předmětem posouzení z hlediska narušení osobnostních práv respondentky P. M., nikoliv však v řízení o správním deliktu stěžovatelky spočívajícím v porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace. Skutkovým stavem způsobilým posouzení stěžovatelkou je tak pouze objektivita a vyváženost zpravodajského obsahu reportáže, tedy informací o nové právní úpravě („institut osobního bankrotu“), případně další obdobné informace tvořící kontext podstatného obsahu reportáže. Těmto otázkám však stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevěnovala pozornost a evidentně je nehodnotila ani v rovině skutkové, ani v rovině právní. Místo toho se zabývala pouze ověřením pravdivosti tvrzení respondentky a hodnocením předmětného úseku reportáže, v němž respondentka účinkovala, v kontextu následujících obrazových scén (zejména exekutorů odnášejících vybavení domácnosti). Z této úvahy pak dovodila porušení povinnosti stěžovatelky poskytovat objektivní a vyvážené informace. Tato myšlenka je v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně vyjádřena a tvoří těžiště celé právní úvahy městského soudu odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Městský soud rovněž správně kvalifikoval tuto vadu napadeného rozhodnutí stěžovatelky jako vadu řízení spočívající v nedostatečném vymezení skutkového stavu jednání žalobkyně a v důsledku toho pro nesprávné právní posouzení věci [§ 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s.]. Ohledně námitek stěžovatelky, že se městský soud nedostatečně vypořádal s námitkami stěžovatelky,

že nezohlednil písařskou chybu v napadeném rozhodnutí a že nedostatečně posoudil objektivitu reportáže, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejsou důvodné, neboť městský soud zohlednil písařskou chybu při posuzování přezkoumatelnosti výroku o výši pokuty. Přitom správně dovodil, že ani při správné kvalifikaci sankčního ustanovení zákona na ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. nelze souhlasit s tím, že by pokuta uložená stěžovatelkou ve výši 100 000 Kč byla vyjádřitelná 1 % horní hranice zákonné sazby, která činí 2 500 000 Kč. Jestliže se městský soud neztotožnil s právní kvalifikací jednání žalobkyně, tj. že skutkovou podstatu faktickou vymezenou stěžovatelkou nebylo možno kvalifikovat podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., nemohl již městský soud nahrazovat úvahu stěžovatelky a zabývat se místo ní objektivitou a vyvážeností zpravodajského obsahu reportáže. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že vzhledem ke shledaným vadám řízení a částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí již evidentně nemohlo podrobnější posouzení těchto tvrzení stěžovatelky ničeho změnit na konečném výroku napadeného rozsudku. Jelikož výrok o spáchání správního deliktu žalobkyní nebyl z uvedených skutkových důvodů přezkoumatelný, již sama tato skutečnost zakládala nutnost zrušení i výroku o pokutě za takový delikt. Proto ani těmito tvrzením stěžovatelky Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud tak k této námitce souhrnně uzavírá, že ji nepovažuje za důvodnou.

Ohledně druhé zásadní námitky stěžovatelky, že napadený rozsudek trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, Nejvyšší správní soud stěžovatelce rovněž nepřisvědčil. Jak již Nejvyšší správní soud výše odůvodnil, stěžovatelka ve svém rozhodnutí o pokutě nevymezila správně význam pojmů „objektivnost“ a „vyváženost“ obsahu pořadu a nesprávně vymezila skutkovou podstatu faktickou správního deliktu, kterou pak nesprávně kvalifikovala jako porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že městský soud zasáhl do jejího správního uvážení tím, že chybně posoudil otázku právní kvalifikace. Vzhledem k tomu, že úvaha stěžovatelky v otázce právní kvalifikace byla vzhledem k zásadním vadám řízení a následnému chybnému určení skutkové podstaty faktické správního deliktu nepřezkoumatelná, nebylo přezkoumatelné ani správní uvážení co do výše pokuty (viz k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 38/2004 – 58, dále též rozsudek téhož soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62, přístupné na www.nssoud.cz). Jak již výše Nejvyšší správní soud konstatoval, s právním hodnocením věci městským soudem se ztotožňuje a považuje jeho výklad aplikovaného ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. za správný. Ani tato námitka tedy nemůže být považována Nejvyšším správním soudem za důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalobkyni náklady řízení ani na právním zastoupení ani jiné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu